

O kraljicu, ki se ni nikogar ustrašil.

V nekem deželi, nam Bogve veje, je vladal kralj, ki je bil najmočnejši v deželi in tak, da ga ni bilo strah za kaj bode. Ta kralj je imel tri sinove. Tretji pa je bil zame tak karerjak, je zvedel tudi sinove razgijil tako, da je ne bi pobrisali pred vsakim smrtnim osem in pokoncahom, kakor je to pri takih gospodah sedaj svavadi. Zato jih ni puštil drugoga veliko pečiti, toliko da sta enala leati in pa pisati, pa je bilo dosti. Zmerom pa sta se sedeli na konju, se podili za mersacem ali pa za miedoedom, se klesili stati in potepuhi. Vendar pa kralj to se ni bilo dosti. Zdej pa je premišljal takale: "Tri sinove imam, krono in kraljestvo pa semó eno, zato moram dati vse skupaj le enemu. Vendar pa so oni jednaki karerjaki, vsakemu bi stócil krovico. Zato jih bom poslal po sveti po strah. Kdor ga ne najde, to se pravi, kdor se ne ustraši teeh najhujših krajev, to je roparskega beloga, pokopalništva in pa zakletega grada, ta dobi kraljestvo. In bom pa vedel, da se pes bili pri tistih strahovih, pa mora biti, ki se še zakletega grada ni ustrašil, pripeljati s seboj atleto kraljicno, ki je opremenjena s kačo!"

Tako je premišljal kralj, pa paklical vsi sinove in jim rekel: "Ljubi moji! Tri vas imam, krono pa le eno, karerjaki pa ste oni. Zato vas pošljem enega za drugim po strah. Prosi greš ti, je cikel najstarejšemu in mu vse lepo povedal, kakor je premišljal. Da mora skor roparski belog, čer pokopalništó po noči in pa do zakletega grada po kačo - kraljicno. Če se ne ustraši, pa dobi krono in kraljestvo."

Prvi sin. Trame in konja, pa lepe oprave in denarja. Ni se jahal dolgo, ko pride do tako velikanške hoste, da ni bilo videti ne kovea ne keaja in pa gosta je bila tako, da je konj gonil konja skoni njo. Dolgo jase tako, kar vaukral pa zagleda rdeč zar. Pride bliže in zagleda velik pgerij, na njem karonj, kjer so steli lepo mlado žensko; najbolj potreoni so sprstom pokušali maččaba, ki se je cedila od telesa. To je kraljicno dobro pogledal in videl to podobijo pa tako, divje roparje, se je tako ustrašil, da je vsega stróbl, zato se je konj oplánil, zahrokal, roparji so planili po konci pa jo ubrali za njim, ki je takar blisk letel varaj. Konj jim je pokušal. Vse preplásem pride domov in pravi, da je našel strah.

Dobro. Zdej pošlje kralj še drugega sina. Zopet in vzame konja, le namesti denarja je vzel seboj meč in šel. Raonatako pride do velikanške hoste, zagleda rdeč zar, gre bliže in zagleda roparje. Zdej jih je bilo pa malo skupaj in se ti so drniali. Kraljicno potegne meč, plane med njé pa jih pokolje, se prej ko so vedeli prav, kako in kaj. Kar so imeli denarja in takih dragotin jim pabere in jaha naprej. Takel je cel drugi dan in se pozno v noč, dokler ni prišel do velikega pokopalništva. Ob dva najhujših je marel iti gor in ostati do eve, tako mu je varočil se.

Ho bi je kričat, gro na pokopališču in stopi v vetrošnico. Tam je ležal na miru utopljenec, in ves mir in črn polci. Malo mu je bilo sitno, pa je oseeno sedel na klopi in hotel radremati. Kar bi je uga dovajet. Krata se odpro in aka nje vidi zrnaj, kako se črni kriši majajo, kako se nje senlja z grobov in vstajajo ven smeti, v bele halje obličene. Na ~~krata~~ pa je stal naenkrat tako qed reag, stako čeljusti in jezikonu pa stako strasnimu rogovi, da je v kraljica kar udarilo in so mu lasje vstajali kakor ščetina ali jha jhu, ce mu ni kaj povolji. Zdej se doigne pishi metri utopljenec, reag ga hoče prijati, oni pa ga klopi po čeljusti in račoneta se prekrabi. Medda ga je že hotel reag njeti, pa se mu ni dal prav. Vse to je videl kraljevič tako naglo, kakor da bi rekel: Eua - doe!; kajji potem jo je tako nazarensko naglo pokrival, da se se ni misliti ne da. Zdej so ga hudeke in smerti sešle da gledale. Uberejo jo za njim, da so oklepatale čeljusti in pa druga ropotija ko bognawar. Kraljevič jo je hrisal skrojenu, kar se je dalo, ce mu je kaka smrt prišla preklicu, je mahnil z nječen, pa nuka, videl je, da je radel, pa čutil ni, kakor da bi mahal po zraku, mu je bilo. Pendar je bista smrt potem odne hala in se prijela za bečo. Ho je vdarila eua, jo ox igginilo, in konaku pa so lasje sniveli, tako preplaten je prišel domov.

Ho se je starejšina kraljicena obruslo tako slabo, je oče postal se najmlajšega, ki jih menda se doajet ni imel prav. Toti ezame klobuk, reče: "Srečno", pa ne zane so konja, ne denarje, ne lepe obleke, ne meča, kar tako jo mahne po svetu. Tako proti mraku pride do roparskega hloga kakor se prej njegov dva beata. Pilo jih ni donia, ledva strasnika sta demubala po visokim beatom. Spleza varij in premiošnje, kaj bo. Ni se dolgo čepel na veji, ko jih pride kakor lišča in trave, črnih, čisto samasdnih in so gonili s seboj lepo mlado dekle. Ni se vsedejo krog beata, kraljič je bil pa v pasti: Dekleta slečijo, bilo je lepo kakor geek, sve, kakor pa bo drugič! Ze je potegnil eden nja, da bi ga rapičel v dekle, kar se kraljič nagne malo preveč čen vejo, da bi balje videl, a alodve, naenkrat mu spodone in — bumf, cepne kaono na sredo roparjev kakor mof. Roparji planejo po konci pa jo pohrišejo na vse strani. Brej ko se je mladec varl, je bil sam z onim lepim dekletom. Leveda se mu je, dahro ždelo in tudi majal se je, odvezal zensko, ji dal obleko in rekel, da se naj obleče. Ona se mu je tisočkrat zahvaljivala, da se je kraljiču naadrujo ždelo se malo nadležno. Ho se stari putro, se napotita dalje, pa uke nega roparja nista brečala. Zensko mu prve, da je kri kralja te dežle, pa da bo gregno poplačen in se njo dobi po veku, ce mu je kaj. On pa nji reče, da se mu dopade, pa da je nje za zeno. Tako jo pripelje do gradu, ji reče, da ji kralji kraljiceni in poseduje dežle in jo pohriše na prej. Kraljična je klicala za njim, da naj prečta, pa se ni zmenil za to.

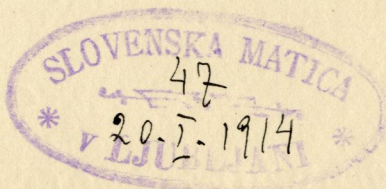
Do druge dežle je moral iti; da je prišel do kiskega pokopališča, kjer je našel njegov beak take strekove. Ho stari, kakor beak, ab tričdr

na dvorajst go v metraonico ni sede. Na mizi je sedaj lejal drug metrec, obesenec, tak, ki se je obesil sam. Zopet nastane grozota, ko vdari palma. Vrata se odprejo in skor vse zagleda kraljic, kako se križi majejo, kako se npljejo grobovi in votajajo onkri v belih rjuhah. Mislite, da se je kraljic kaj bal? Se dobro se mu je delo. Zdej je prišel po kiti vaaareustogodt vrag in obesenec je vstal, pa sta se začela pretepati. Vragga butne z rogom, oni pa ga klesce po celjuti. Menda se je pto za dravo, pa je obesenec ni del rad iz rok. Ko se je zdlo kraljicu se radosti, zaklic: "Mili dajta se ukreat!" Kar se akruo vrag proti njemu in vse muki in vsi drugi kudiči. Tisti prvi kudič ga je hotel sbošiti. Kraljic pa pograbi čepinjo, ki je ležala v kosi in jo rafati (č.j. začene) v vraga v kosi, do je kar pknul. Vrag pograbi drugo čepinjo, pa jo začene varaj. Takota kraljica, dokler ni obesenec vstal, struknil stari stuo pa jo pohrisel. Ali bi bili vragoje kraljica se stavo rabiti, pa raopije: "Mili je voel!" in vse se začene proti oneri, kamur je je uvoirnil. A zdej udari ena, vs izgine. Kraljic na pokaliscu ni vzel straha.

Ko je zjutraj macke v tretjo deželo, v zaklet grad, ga vcca, na poti tisti obesenec, ves adrav si av. Zahvali se mu, da ga je bil in mu rekel: "Le gres do zakletga gradu, le zmirom tazi figo, pa te ne bo strah!" Dobro, v misli kraljic in ga dalje. Kodi, kodi, nasaduje pa le pride v tretjo deželo k gradu. Lpe vaki in pride v dvorano. Tam pogleda stopi stuo in zagleda pa ko gedy in dolgo kaco, do je strah. Kraljic se ne zmeni dohi; bi napravi posteljo, pa lice spat, saj pruden je bil fakovittati, le deono v to je stionil v figo. Ko je de dva najsta ura, poti, do se mladenic vzbudi in pridejo obrati; mislite u' vse grozote, pa bože radeli. Mislate je, metraonke druge so se odpirali, kudiči so brnili kempji ni jaitke va kolovratil, luterberji, kuga in munt so mu grozili; ou pa je le kazal figo, vsek drup; jo bil popihal, ou pa se ni udekanil. Nasaduje pa vopre proti njemu ova grozna kaca; stavo ki bilo po njem, ko udari ena. Zopet je počilo na salabundsko - in kaca se je preklala in ren je stopila kraljicu, lepa ko paradiz, gotovo da. Lucei in gorele po polateneom gradu, imenitniki so ga čadili za kralja in ga kotalili, da jih podrotil. Obveda se je ozenuil qrestno kraljicu in zavladel čca kralj in domaco deželo, ker se ni udekanil nikogar.

Ko nekaj se je se zgodilo. Ko sta pisala kraljicu in kraljic k upi govenu očetu, je bil se grozno vesel in srečen. Stavili so imenitno poroko in vsi kraljini obrarji so pridi počastil kralja, ki se ni se nikogar udekanil. Ali oment je siment! Kraljic vonda se ni drsal flog ali kati, zgodilo se je! Ko so stli iz cerkve, sta sta kraljic z kraljicno jati, sta bila se moa in zrua, skupaj domov gja kraljic fukaj, tako krega pravil, da se je kraljicu zumeroul mejala. Kar pa preobta ni vohis zabje luse; ko pa veka zaka zruaj zagleda ljudi; postkrošne otebuntke v mlako, kraljic pa se je tega tako udekanil, da je ves prebledel.

Kraljic, ki se ni udekanil karbojniskov, stavo ni kudičev; se je udekanil zc - zabe!

Ljubna

Matica slovenska,

Ljubljana.

Posljam vam na tem mestu deset 15
var. pecni' in dvoje (2) pravlji'c,
ki sem jih snal. s letw. 6. in 7. Ker
sem jih bil postal že prej s.

S spoštovanjem

Maks Šunderl
omoi. - Maribor. 9/8.

Maribor, 17. 1. 14.